

NA DOBRÉ CESTĚ

Zajímalo by mě, jak důležité je náboženské vzdělání. Může mít duchovní studium vliv na poznání Krista? V Bibli čteme, že „tato tajemství skryl před moudrými a chytrými a zjevil je maličkým.“ Jak tomu mám rozumět?

Matěj, 16 let

Milý Matěji, děkuji moc za pěknou otázku. Samozřejmě, že se potřebujeme vzdělávat. Obecně platí, že poznání je podmínkou lásky a láska nás naopak zase vede k hlubšímu poznání. To vidíme i ve zcela běžných záležitostech. Někdo má třeba rád fotbalový tým. Nejprve ho to poznání vedlo k náklonnosti a ta náklonnost zase k tomu, že se snaží o tom fotbalovém týmu co nejvíce dozvědět. To platí obdobně i ve vztahu s Pánem Bohem. Poznání je podmínkou lásky k Bohu a láska nás vede k tomu, že se snažíme Pána Boha a Pána Ježíše hlouběji poznávat.

Když čteme Písmo Sváté, tak je to potřeba vždycky vnímat v celkovém kontextu. Je nutné vidět rozdíl

mezi moudrostí, která vidí cíl v hodnotách tohoto světa a je určité Pánem Ježíšem odmitána, a na druhé straně je pravá moudrost, která vidí nejvyšší hodnotu, poslední cíl v Bohu samotném. Tato moudrost je na mnoha místech Písma nesmírně vychvalována. Samozřejmě člověk může na základě i toho dobrého poznání zpychnout, ale to není dáno tím samotným poznáním, ale spíš naší slabostí. Ale obecně vzato, poznání Pána Boha je něco, co nás velmi obohacuje a co také zakládá náš vztah k Bohu.

Doporučoval bych tedy, ať se každý, podle svých možností, věnuje studiu nebo četbě. Nemusí všichni číst teologickou sumu svatého Tomáše Akvinského, ale určitě je dobré vždy něco číst. Svatá Terezie Ježíšova říkala, že nikdy nechodila do chóru na modlitby bez knihy. To je moc pěkná myšlenka.

Je dobré mít nějaké základní vzdělání, a to se dál snažit prohlubovat. Vedle Písma Svátého, což je základní text, je určitě důležitý Katechismus katolické církve. Také různé životopisy, historické knihy, duchovní literatura, zvláště spisy světců a papežské dokumenty nás mohou velice povzbudit. Případně je možné se poradit se svým duchovním otcem, co by doporučoval ke čtení. Poznání nás může vést na dobré cesty za Pánem Bohem.

P. PhDr. ThLic.
Štěpán Maria Martin
Filip, Th.D., OP.

Foto: Monkey Business

Vrtá ti něco hlavou? Napiš nám to na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

Farní autogramiáda

O prázdninách jste určitě prožili spoustu nových zážitků a potkali i nové kamarády. Se začátkem nového školního roku zase začnou ministrantské schůzky.

Ve většině farností se v prvních dnech školního roku také domluví setkání celé farnosti na nějakém společném grilování nebo opékání. Všichni se sejdou, pozdraví a hodně se baví o všem, co o prázdninách prožili a co ve školním roce naplánují. A je docela možné, že se na takovém farním dnu objeví i přistěhované rodiny a noví kamarádi. Proto mě napadlo, že byste se mohli s panem farářem domluvit a připravit seznamovací hru pro všechny účastníky. Tedy i pro dospělé, nejen pro děti. Jmenuje se „Farní autogramiáda“. A možná uvidíte, že i spousta lidí, kteří chodí do kostela, se ještě mezi sebou nezná.

Nabízím vám různé otázky, vyberte si z nich klidně jen některé a nebo další podobné doplňte. Vytiskněte je a připravte si dostatečný počet tužek nebo propisek. A když vám dá pan farář mikrofon, můžete všem říct třeba toto: „V naší farnosti je spousta významných osobností a je potřeba, abychom je objevili. Každý dosta-

nete papír a musíte sehnat podpis těchto lidí. Každý se vám může podepsat jen jednou.“ Potom dotazníky všem rozdejte, za malé děti je mohou převzít rodiče nebo starší sourozenci. Kdo sebere všechny podpisy jako první, může něco vyhrát (odměnu ale musíte dopředu s panem farářem domluvit).

Požehnaný nový školní i ministrantský rok přeje

OTEC JIŘÍ KAŇA

Získejte podpisy od těchto slavných osobností našeho farního společenství. Každý se na jeden papír může podepsat pouze jednou. Cílem hry je seznámení se. Získej podpis od někoho, kdo:

1. tu na farním dnu má rodiče i dítě;
2. bydlí v naší obci (nebo v sousední obci a podobně);
3. rád sportuje;
4. měl úklid v kostele;
5. učí ve škole;
6. má v září narozeniny;
7. ministruje nebo je lektor;
8. je pro mne důležitý;
9. chodí do školky;
10. jel někdy na koni;
11. plete/háčkuje/vyšívá;
12. byl minule u biřmování;
13. je na mateřské dovolené;
14. má Instagram;
15. rád luští křížovky;
16. má vousy;
17. hraje na varhany;
18. byl na skautském táboře;
19. je kněz nebo jáhen, nebo akolyta;
20. byl letos u prvního svatého přijímání;
21. bydlí na vesnici;
22. má tři a více sourozenců;
23. chodí na střední školu nebo vyšší gymnázium;
24. letěl letadlem;
25. má pravnoučata.

Foto: NDABCREATIVITY - Adobe stock

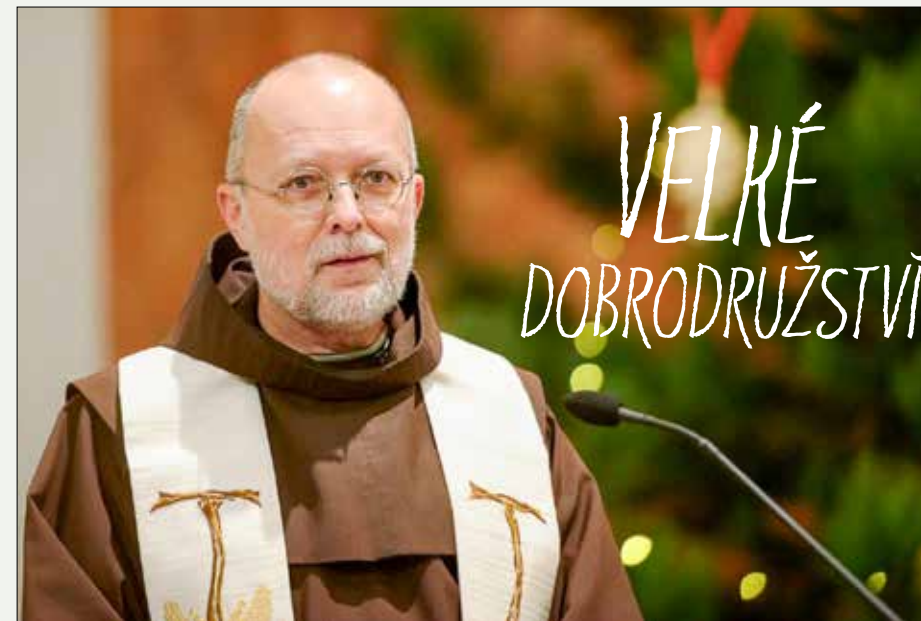
rost, která vidí nejvyšší hodnotu, poslední cíl v Bohu samotném. Tato moudrost je na mnoha místech Písma nesmírně vychvalována. Samozřejmě člověk může na základě i toho dobrého poznání zpychnout, ale to není dáno tím samotným poznáním, ale spíš naší slabostí. Ale obecně vzato, poznání Pána Boha je něco, co nás velmi obohacuje a co také zakládá náš vztah k Bohu.

Doporučoval bych tedy, ať se každý, podle svých možností, věnuje studiu nebo četbě. Nemusí všichni číst teologickou sumu svatého Tomáše Akvinského, ale určitě je dobré vždy něco číst. Svatá Terezie Ježíšova říkala, že nikdy nechodila do chóru na modlitby bez knihy. To je moc pěkná myšlenka.

Je dobré mít nějaké základní vzdělání, a to se dál snažit prohlubovat. Vedle Písma Svátého, což je základní text, je určitě důležitý Katechismus katolické církve. Také různé životopisy, historické knihy, duchovní literatura, zvláště spisy světců a papežské dokumenty nás mohou velice povzbudit. Případně je možné se poradit se svým duchovním otcem, co by doporučoval ke čtení. Poznání nás může vést na dobré cesty za Pánem Bohem.

P. PhDr. ThLic.
Štěpán Maria Martin
Filip, Th.D., OP.

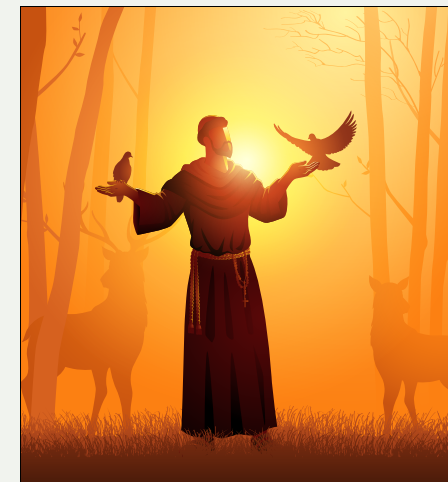
Foto: Monkey Business

Od doby, kdy svatý František postavil první jesličky a byla schválena oficiální řehole řádu, uběhlo 800 let. Hned o rok později přijal sv. František Kristovy rány a další rok poté složil známý Chvalozpěv stvoření. Při této významné příležitosti jsme vyzpovídali františkána otce Jeronýma Františka Jurku.

Milý Jeronýme, narodil ses do křesťanské rodiny?

Ano, moji rodiče byli praktikující katolíci a chodili jsme pravidelně na mše, často i ve všední dny. To samozřejmě ovlivnilo mé vnímání světa i odpovědi na základní životní otázky. V dospívání si všichni musíme najít vlastní odpovědi. Není to jednoduché, ale už vůbec to, že si klademe tyto otázky, i když třeba s určitou zažitou odpovědí, vnímám jako velice důležité. Pro mě třeba nikdy nebyla otázkou Boží existence, ale spíše zda je potřeba nějakého společného slavení, setkávání, jak je to s církví apod.

Kdy jsi poprvé začal uvažovat o kněžství?

Přišlo to docela nečekaně během vojenské služby. Do té doby jsem měl o svém směřování jasno – měl jsem v plánu najít si nějakou skvělou ženu, založit rodinu a bydlet nejlépe někde na horské chalupě. Na

vojně jsem byl v Plzni a ve farnosti tam byli tři mladí kněží, což pro mě bylo velmi důležité. Do té doby jsem znal většinou jen staré kněze. Třeba pan farář byl v mé rodině farnosti už víc jak 30 let a neznal jsem ho jinak než v klerice, často s biretem... taková postava z jiného světa. A právě jeden z těch kněží mě jako vojáka pozval k ministrování. Mše se tam většinou slavily v bývalém vojenském baráku (říkalo se mu Svatá stodola) a mně se to moc zalíbilo – jednak, že jsem mohl mši prožívat jinak, a taky to byla trochu „diverze“. Voják v té době vůbec nesměl chodit v civilu a už vůbec ne v nějakém církevním oblečení. A při jednom tom ministrování se mi najednou „rozsvítilo“ – vlastně mě napadlo jen „a co kdybych se také stal knězem?“ Bylo to jako by se mi najednou otevřela nová cesta, nový prostor, do kterého se můžu vydat...

Proč ses stal františkánem? Co tě na nich přitahovalo?

Mě nejdříve oslovil sv. František. (Je to i mé křestní jméno.) Františkáni byli v té době zakázáni, ale i přesto fungovali, byli i dost aktivní v podzemní církvi, ale žádného z nich jsem předtím neznal. Na Františkovi mě oslovovala ta jeho radikálnost, následování Ježíše a taky láska k přírodě,

kteřá pro mě byla moc důležitá. A na našich bratřích, poté, co jsem se s nimi seznámil, se mi hlavně líbilo, že se i v té době snažili žít v komunitě. Bylo mi blízké, že se společně modlili, žili a odtud pak také chodili do civilních zaměstnání. Takže volbu jsem měl jasnou – chtěl jsem se stát františkánem a tajným knězem a hned po skončení vojny jsem se šel do jednoho našeho domečku přihlásit.

Čím se liší františkáni od jiných řádů?

Provazem! To je legrace, ale taky zásadní vnější znamení. Většina řádů nosí opasek, ale sv. František ho nechtěl, v tom se opíral o evangelium, a tak se přepásal nějakou zednickou šňůrou, a to nám na hábitu zůstalo. Když uvidíte nějakého mnicha přepásaného provazem, tak má vždy něco společného se sv. Františkem.

Ale jinak je pro nás charakteristický život ve společenství bratří a společné následování Krista. Snaha být blízko Bohu i lidem a pak nadšení a smysl pro krásu, neboť František byl i básník. Pokud jde o službu a práci, můžeme dělat cokoliv, co je třeba – pro církve i lidi.

Třicet let je dlouhá doba. Jsi stále jako františkán spokojený?

Utěklo to hrozně rychle a stále znovu se přesvědčuji o tom, že když nás Pán pozve na nějakou cestu, vůbec to neznamená, že bude vše snadné a jednoduché, spíš naopak. Ale každopádně je to vždycky naplňující a krásné. A taky velké dobrodružství.

Děkujeme za vaši službu a rozhovor

ING. MGR. JERONÝM FRANTIŠEK JURKA, OFM

60 let, řádové sliby 22. září 1990, svěcení 22. června 1996.

Oblíbený citát:

Človče, řekl se ti, co je dobré, co od tebe Hospodin žádá: co jiného než jednat spravedlivě, milovat milosrdenství a pokorně kráčet se svým Bohem. (Micheáš 6, 8)

Oblíbená kniha: Pán prstenů od Tolkiena

Foto: rudal130 - Adobe stock; Jana Chadimová - Člověk a víra, archiv otce Jeronýma